Jordi Solé Tura

PREGO DE LA FESTA MAJOR DE

LLEIDA

7 de Maig de 1993

Amigues i amics de Lleida:

A Lleida hi vinc molt sovint i no és pas la primera vegada que assistiré a la Festa Major, a la festa de Sant Anastasi.Però mai no ho havia fet com aquest any, mai no havia tingut l'honor d'obrir la festa amb el Pregó. Us en dono les gràcies a tots, a l'alcalde,l'amic Antoni Ciurana, en primer lloc, a tots els membres de l'Ajuntament i, en definitiva, a tots els ciutadans i les ciutadanes de LLeida.

Em permetreu que comenci el Pregó amb unes referències personals. L'atzar de la vida ha fet que Lleida sigui per a mi una mena de segona petita pàtria,en el sentit del lloc on s'ha nascut, on es té la familia i on es tenen molts amics.En moments molt difícils per a mi,Lleida em va oferir una mena de refugi acadèmic i professional que mai no agrairé prou.A començaments dels anys setanta vaig ser professor i director del que llavors començava a ser la Facultat de Dret de Lleida. Inicialment era l'extensió de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona a Lleida i ocupava l'esplèndida seu de l'Estudi General. En aquells dos o tres anys vaig treballar a Lleida, vaig tenir molts bons alumnes,vaig fer una pila d'amics i quan vaig acabar la meva feina ho vaig fer -- i us ho dic molt sincerament -- amb la consciència d'haver

contribuït a fer avançar allò que Lleida necessitava:una bona Facultat de Dret pròpia en una Universitat pròpia.

La segona referència personal és més íntima,però,precisament per això més delicada i més profunda.De Lleida és la meva dona, a Lleida hi tinc ara la part més important de la meva familia i una bona part dels meus millors amics. Es una familia i són uns amics que estimo molt, una familia i uns amics que m'han aportat una dimensió nova en els meus sentiments i,en definitiva, en la meva vida. Es gent oberta,alegre, treballadora, crítica,expansiva que sempre em desborda per una immensa capacitat de generar iniciatives , de sumar amistats, d'ampliar companyies i de superar les dificultats amb un constant exercici d'imaginació i de gust pel plaer compartit. Jo que ara em trobo exercint unes responsabilitats que acostumen a tenir molta càrrega protocolària i que t'obliguen a seguir molts cerimonials sovint em descobreixo a mi mateix,en plena cerimònia solemne, enyorant la tranquila simplicitat de les relacions amb la meva gent de Mollet i la meva gent de Lleida.

Per això vinc tan sovint a Lleida. Potser no m'hi haureu vist gaire perquè procuro venir discretament i sense massa soroll.Però m'agrada veure passar els reis des d'un balcó del carrer Major i que el Rei Blanc, el Ros o el Negre em llancin caramels amb una picada d'ulls , amb una guerxina, de complicitat.M'agrada celebrar-hi les festes tradicionals o

inventades,que organitzen sense parar la meva familia i els meus amics.I m'agrada trobar-me amb la colla lleidatana per anar junts a trepitjar la Vall de Boí o enfilar-nos pel Pirineu de Lleida.

No us dic tot això com una mena d'excusa per poder proclamar allò que a vegades es diu per quedar bé: que sóc un lleidatà més, un lleidatà de tota la vida, etc. No. No es això.Simplement sóc un ciutadà que se sent molt content de tenir vincles de familia i d'amistat a Lleida i que ho vol dir en veu alta, a Lleida precisament.

I dic a Lleida precisament i en el moment de fer el Pregó de la Festa Major perquè aquest és el sentit que jo hi dono a una Festa i a un Pregó. Quan es fa un discurs, sobretot si es considera que ha de ser solemne,es té tendència a fer grans frases i a parlar de categories generals, no de persones concretes.Sempre recordo una frase que li vaig sentir al cantant de rock Ramoncín contestant un periodista que li preguntava perquè se n'havia anat d'un miting :"Perquè el que parlava no parlava de mi". Tenia tota la raó del món. De què serveix escoltar un que et parla si no parla de tú, dels teus amics, dels teus sentiments,de les teves passions,de les teves alegries,de les teves tristeses,de les teves certeses o de les teves incerteses ? . Són aquests sentiments,aquestes passions, aquestes alegries, aquestes tristeses, aquestes certeses i aquestes incerteses les que donen sentit a totes

les activitats humanes. Què és,per exemple, una Festa Major sinó un moment de trobada, un moment en què el gust per trobar-se amb la gent que s'estima i compartir alegries permet superar el possible regust amarg d'altres coses o d'altres moments de la vida que no van tan bé? Quê és una Festa Major sinó un moment en que aquella paraula que tant es fa servir amb majúscula, aquella paraula que tantes coses promet com és la paraula "participació" adquireix el seu sentit més plè i més autèntic ?

En si mateixa, una Festa Major com la de Sant Anastasi es una festa d'entrada plena en la primavera,una manera de celebrar el final de l'hivern i de la boira,una manera de preparar els ànims per la pròxima collita i de conjurar els esperits perquè ens donin un cop de mà i n'assegurin per endavant l'èxit. Les festes majors eren majors,precisament,perquè eren uns moments excepcionals del cicle de cada any en què tot es concentrava per manifestar l'alegria de trobar-se amb els amics, de conviure amb la gent en unes èpoques en què la vida era dificil,la gent vivia més aïllada i les incerteses eren molt més grans.En les societats modernes tot això ha anat canviant i per això hi va haver alguns moments en què semblava que les Festes Majors perdien la importància d'abans. Si la gent ja es veia més, si hi havia ball cada diumenge, si hi havia més facilitats per traslladar-se, si el cinema i la televisió ens obrien horitzons més amplis, quina necessitat hi havia d'una Festa Major quan

l'any anava tan ple de festes menors ?

Però em sembla que la tendència ha canviat.I que precisament perquè les coses són diferents, perquè les possibilitats són més variades,perquè la vida és més trepidant,hem tornat a sentir la necessitat de fer una mena d'aturada general en el tragí d'una vida cada dia més agitada,en la que els dies passen a tota velocitat i en la que de manera sorprenent molts acabem descobrint que malgrat el cotxe, malgrat la televisió,malgrat les noves possibilitats de moure's i de viatjar,sentim la necessitat de retrobar les arrels,de retrobar el gust per l'alegria compartida i de mirar amb calma al voltant nostre per redescobrir tot allò que,inconscientment, anem perdent de vista.

Recordeu allò que canta Raimon en una de les seves cançons:"Qui perd els origens perd la identitat".No perdre els origens vol dir no perdre les arrels i la Festa Major, precisament perquè és la major, és una manera de regar les arrels o de retrobar-les si s'han perdut. En aquest sentit,la vostra Festa Major obre molts camins perquè totes les arrels -- i dic ben bé totes -- es retrobin. La Festa surt dels barris, ocupa la ciutat i torna als barris. A Lleida hi ha arrels molt diverses,perquè com totes les nostres ciutats s'ha format per capes successives de gent vinguda de moltes terres, algunes de prop, altres de més lluny. Aquí conviuen generacions diverses i arrels culturals diferents, que

s'integren si el marc és acollidor i si ningú no vol imposar res a ningú, o sigui,si la tolerància derrota la intolerància, si el pluralisme s'imposa a l'uniformisme i si la igualtat s'imposa a la desigualtat.I aquest també es un dels sentits de la Festa Major.

No és que em vulgui posar transcendent. Però si us parlo de tot això és perquè a tot el món vivim moments de canvi .I el canvi ens pot anar bé si el sabem controlar i impulsar i ens pot anar malament si se'ns escapa de les mans. El món que es va formar després de la II Guerra Mundial, ara farà uns cinquanta anys, era un món brutal,dividit en dos blocs antagònics, tancats,equilibrats pel terror nuclear, però també un món simple en que tot semblava clar: els uns en un costat,els altres en l'altre.Tot era blanc o negre i en aquell aparent equil.libri ens haviem pensat que els grans dimonis del passat ja havien estat vençuts. Durant aquests 50 anys a Europa no hi ha hagut guerres, cosa fins llavors insòlita, i les múltiples guerres d'un món explotat, d'un Tercer Món enfonsat en la misèria ens semblaven llunyanes, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres.Mentre a l'occident d'Europa es començava a construir una nova Europa unida, forta i pròspera, al nostre pais lluitavem per treure'ns de sobre la dictadura,per construir una democràcia sòlida que ens reconeguès tots els drets perduts -- entre ells el de la nostra autonomía -- i ens permetés integrar-nos de ple dret en aquella Europa plena i rica.

Moltes d'aquelles esperances s'han acomplert i en podem estar ben orgullosos.Però el món de fa uns anys ha canviat de sobte i algunes de les velles seguretats i de les velles certeses s'han convertit en inseguretats i en incerteses. Ja no hi ha blocs antagònics a Europa i al món, però al centre i a l'est d'Europa hi ha sofriments ,conflictes i guerres terribles, com la de l'antiga Iugoslàvia.

No us dic tot això per espatllar-vos la Festa Major o per crear-vos mala consciència,sino per recordar-vos que res no està separat de res, que tot el que ens passa a nosaltres influeix sobre els altres i tot el que passa fòra ens influeix a nosaltres.Ja no hi ha espais tancats, ningú no pot creure que resoldrà els seus problemes o que culminarà les seves perspectives de millora tancat en el propi clos. Per dir-ho d'una altra manera: per sota de la superficie aparent les arrels de tots els pobles es troben i es barregen i avui ja no és possible destriar les unes de les altres. Hem de mantenir les nostres,però perdran la saba i al capdavall tota la seva vitalitat si pensem que les podem regar soles, al marge de les altres.O sigui que per mantenir amb força les nostres arrels no ens podem desentendre del que passa a la resta del món, ni de la guerra fratricida de l'antiga Iugoslàvia, ni de la fam a Somàlia,ni de la desesperança d'aquells, menys afortunats que nosaltres, que han de fugir de la misèria i busquen refugi a casa nostra, ni de la

construcció de la nova Europa unida,ni de la solidaritat entre tots nosaltres, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Afortunadament,la història de cada ciutat, de cada poble ,no s'acaba ni té un punt d'arribada fix. Mentre hi hagi desigualtats al món, mentre hi hagi discriminacions i injustícies per motius de raça, de creença o de sexe hi haurà d'haver gent que lluiti per superar-les.I aquesta també és una part de les nostres arrels, de la nostra identitat com a poble.

Potser algú em dirà que tot això no té gran cosa a veure amb la Festa Major ni amb el vell soldat romà Anastasi. Que la festa és la festa i prou romanços. Però us en he parlat precisament per això: perquè la festa és la festa i l'hem de viure com el que és: com una gran trobada col.lectiva, com una explosió de vida i com un crit d'esperança en el present i en el futur.

I que quedi ben clar que quan parlo d'esperança en el present i en el futur també parlo de la Unió Esportiva Lleida,un equip de primera que suposo que ben aviat veurem allí on li toca,o sigui a primera.

Moltes gràcies i bona Festa Major per tots.

(28.8)

10

Jordi Solé Tura

PREGO DE LA FESTA MAJOR DE

LLEIDA

7 de Maig de 1993

Amigues i amics de Lleida:

A Lleida hi vinc molt sovint i no és pas la primera vegada que assistiré a la Festa Major, a la festa de Sant Anastasi.Però mai no ho havia fet com aquest any, mai no havia tingut l'honor d'obrir la festa amb el Pregó. Us en dono les gràcies a tots, a l'alcalde,l'amic Antoni Ciurana, en primer lloc, a tots els membres de l'Ajuntament i, en definitiva, a tots els ciutadans i les ciutadanes de LLeida.

Em permetreu que comenci el Pregó amb unes referències personals. L'atzar de la vida ha fet que Lleida sigui per a mi una mena de segona petita pàtria,en el sentit del lloc on s'ha nascut, on es té la familia i on es tenen molts amics.En moments molt difícils per a mi,Lleida em va oferir una mena de refugi acadèmic i professional que mai no agrairé prou.A començaments dels anys setanta vaig ser professor i director del que llavors començava a ser la Facultat de Dret de Lleida. Inicialment era l'extensió de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona a Lleida i ocupava l'esplèndida seu de l'Estudi General. En aquells dos o tres anys vaig treballar a Lleida, vaig tenir molts bons alumnes,vaig fer una pila d'amics i quan vaig acabar la meva feina ho vaig fer -- i us ho dic molt sincerament -- amb la consciència d'haver

contribuït a fer avançar allò que Lleida necessitava:una bona Facultat de Dret pròpia en una Universitat pròpia.

La segona referència personal és més íntima,però,precisament per això més delicada i més profunda.De Lleida és la meva dona, a Lleida hi tinc ara la part més important de la meva familia i una bona part dels meus millors amics. Es una familia i són uns amics que estimo molt, una familia i uns amics que m'han aportat una dimensió nova en els meus sentiments i,en definitiva, en la meva vida. Es gent oberta,alegre, treballadora, crítica,expansiva que sempre em desborda per una immensa capacitat de generar iniciatives , de sumar amistats, d'ampliar companyies i de superar les dificultats amb un constant exercici d'imaginació i de gust pel plaer compartit. Jo que ara em trobo exercint unes responsabilitats que acostumen a tenir molta càrrega protocolària i que t'obliguen a seguir molts cerimonials sovint em descobreixo a mi mateix,en plena cerimònia solemne, enyorant la tranquila simplicitat de les relacions amb la meva gent de Mollet i la meva gent de Lleida.

Per això vinc tan sovint a Lleida. Potser no m'hi haureu vist gaire perquè procuro venir discretament i sense massa soroll.Però m'agrada veure passar els reis des d'un balcó del carrer Major i que el Rei Blanc, el Ros o el Negre em llancin caramels amb una picada d'ulls , amb una guerxina, de complicitat.M'agrada celebrar-hi les festes tradicionals o

inventades,que organitzen sense parar la meva familia i els meus amics.I m'agrada trobar-me amb la colla lleidatana per anar junts a trepitjar la Vall de Boí o enfilar-nos pel Pirineu de Lleida.

No us dic tot això com una mena d'excusa per poder proclamar allò que a vegades es diu per quedar bé: que sóc un lleidatà més, un lleidatà de tota la vida, etc. No. No es això.Simplement sóc un ciutadà que se sent molt content de tenir vincles de familia i d'amistat a Lleida i que ho vol dir en veu alta, a Lleida precisament.

I dic a Lleida precisament i en el moment de fer el Pregó de la Festa Major perquè aquest és el sentit que jo hi dono a una Festa i a un Pregó. Quan es fa un discurs, sobretot si es considera que ha de ser solemne,es té tendència a fer grans frases i a parlar de categories generals, no de persones concretes.Sempre recordo una frase que li vaig sentir al cantant de rock Ramoncín contestant un periodista que li preguntava perquè se n'havia anat d'un miting :"Perquè el que parlava no parlava de mi". Tenia tota la raó del món. De què serveix escoltar un que et parla si no parla de tú, dels teus amics, dels teus sentiments,de les teves passions,de les teves alegries,de les teves tristeses,de les teves certeses o de les teves incerteses ? . Són aquests sentiments,aquestes passions, aquestes alegries, aquestes tristeses, aquestes certeses i aquestes incerteses les que donen sentit a totes

les activitats humanes. Què és,per exemple, una Festa Major sinó un moment de trobada, un moment en què el gust per trobar-se amb la gent que s'estima i compartir alegries permet superar el possible regust amarg d'altres coses o d'altres moments de la vida que no van tan bé? Quê és una Festa Major sinó un moment en que aquella paraula que tant es fa servir amb majúscula, aquella paraula que tantes coses promet com és la paraula "participació" adquireix el seu sentit més plè i més autèntic ?

En si mateixa, una Festa Major com la de Sant Anastasi es una festa d'entrada plena en la primavera,una manera de celebrar el final de l'hivern i de la boira,una manera de preparar els ànims per la pròxima collita i de conjurar els esperits perquè ens donin un cop de mà i n'assegurin per endavant l'èxit. Les festes majors eren majors,precisament,perquè eren uns moments excepcionals del cicle de cada any en què tot es concentrava per manifestar l'alegria de trobar-se amb els amics, de conviure amb la gent en unes èpoques en què la vida era dificil,la gent vivia més aïllada i les incerteses eren molt més grans.En les societats modernes tot això ha anat canviant i per això hi va haver alguns moments en què semblava que les Festes Majors perdien la importància d'abans. Si la gent ja es veia més, si hi havia ball cada diumenge, si hi havia més facilitats per traslladar-se, si el cinema i la televisió ens obrien horitzons més amplis, quina necessitat hi havia d'una Festa Major quan

l'any anava tan ple de festes menors ?

Però em sembla que la tendència ha canviat.I que precisament perquè les coses són diferents, perquè les possibilitats són més variades,perquè la vida és més trepidant,hem tornat a sentir la necessitat de fer una mena d'aturada general en el tragí d'una vida cada dia més agitada,en la que els dies passen a tota velocitat i en la que de manera sorprenent molts acabem descobrint que malgrat el cotxe, malgrat la televisió,malgrat les noves possibilitats de moure's i de viatjar,sentim la necessitat de retrobar les arrels,de retrobar el gust per l'alegria compartida i de mirar amb calma al voltant nostre per redescobrir tot allò que,inconscientment, anem perdent de vista.

Recordeu allò que canta Raimon en una de les seves cançons:"Qui perd els origens perd la identitat".No perdre els origens vol dir no perdre les arrels i la Festa Major, precisament perquè és la major, és una manera de regar les arrels o de retrobar-les si s'han perdut. En aquest sentit,la vostra Festa Major obre molts camins perquè totes les arrels -- i dic ben bé totes -- es retrobin. La Festa surt dels barris, ocupa la ciutat i torna als barris. A Lleida hi ha arrels molt diverses,perquè com totes les nostres ciutats s'ha format per capes successives de gent vinguda de moltes terres, algunes de prop, altres de més lluny. Aquí conviuen generacions diverses i arrels culturals diferents, que

s'integren si el marc és acollidor i si ningú no vol imposar res a ningú, o sigui,si la tolerància derrota la intolerància, si el pluralisme s'imposa a l'uniformisme i si la igualtat s'imposa a la desigualtat.I aquest també es un dels sentits de la Festa Major.

No és que em vulgui posar transcendent. Però si us parlo de tot això és perquè a tot el món vivim moments de canvi .I el canvi ens pot anar bé si el sabem controlar i impulsar i ens pot anar malament si se'ns escapa de les mans. El món que es va formar després de la II Guerra Mundial, ara farà uns cinquanta anys, era un món brutal,dividit en dos blocs antagònics, tancats,equilibrats pel terror nuclear, però també un món simple en que tot semblava clar: els uns en un costat,els altres en l'altre.Tot era blanc o negre i en aquell aparent equil.libri ens haviem pensat que els grans dimonis del passat ja havien estat vençuts. Durant aquests 50 anys a Europa no hi ha hagut guerres, cosa fins llavors insòlita, i les múltiples guerres d'un món explotat, d'un Tercer Món enfonsat en la misèria ens semblaven llunyanes, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres.Mentre a l'occident d'Europa es començava a construir una nova Europa unida, forta i pròspera, al nostre pais lluitavem per treure'ns de sobre la dictadura,per construir una democràcia sòlida que ens reconeguès tots els drets perduts -- entre ells el de la nostra autonomía -- i ens permetés integrar-nos de ple dret en aquella Europa plena i rica.

Moltes d'aquelles esperances s'han acomplert i en podem estar ben orgullosos.Però el món de fa uns anys ha canviat de sobte i algunes de les velles seguretats i de les velles certeses s'han convertit en inseguretats i en incerteses. Ja no hi ha blocs antagònics a Europa i al món, però al centre i a l'est d'Europa hi ha sofriments ,conflictes i guerres terribles, com la de l'antiga Iugoslàvia.

No us dic tot això per espatllar-vos la Festa Major o per crear-vos mala consciència,sino per recordar-vos que res no està separat de res, que tot el que ens passa a nosaltres influeix sobre els altres i tot el que passa fòra ens influeix a nosaltres.Ja no hi ha espais tancats, ningú no pot creure que resoldrà els seus problemes o que culminarà les seves perspectives de millora tancat en el propi clos. Per dir-ho d'una altra manera: per sota de la superficie aparent les arrels de tots els pobles es troben i es barregen i avui ja no és possible destriar les unes de les altres. Hem de mantenir les nostres,però perdran la saba i al capdavall tota la seva vitalitat si pensem que les podem regar soles, al marge de les altres.O sigui que per mantenir amb força les nostres arrels no ens podem desentendre del que passa a la resta del món, ni de la guerra fratricida de l'antiga Iugoslàvia, ni de la fam a Somàlia,ni de la desesperança d'aquells, menys afortunats que nosaltres, que han de fugir de la misèria i busquen refugi a casa nostra, ni de la

construcció de la nova Europa unida,ni de la solidaritat entre tots nosaltres, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Afortunadament,la història de cada ciutat, de cada poble ,no s'acaba ni té un punt d'arribada fix. Mentre hi hagi desigualtats al món, mentre hi hagi discriminacions i injustícies per motius de raça, de creença o de sexe hi haurà d'haver gent que lluiti per superar-les.I aquesta també és una part de les nostres arrels, de la nostra identitat com a poble.

Potser algú em dirà que tot això no té gran cosa a veure amb la Festa Major ni amb el vell soldat romà Anastasi. Que la festa és la festa i prou romanços. Però us en he parlat precisament per això: perquè la festa és la festa i l'hem de viure com el que és: com una gran trobada col.lectiva, com una explosió de vida i com un crit d'esperança en el present i en el futur.

I que quedi ben clar que quan parlo d'esperança en el present i en el futur també parlo de la Unió Esportiva Lleida,un equip de primera que suposo que ben aviat veurem allí on li toca,o sigui a primera.

Moltes gràcies i bona Festa Major per tots.

Jordi Solé Tura

PREGO DE LA FESTA MAJOR DE

LLEIDA

7 de Maig de 1993

Amigues i amics de Lleida:

A Lleida hi vinc molt sovint i no és pas la primera vegada que assistiré a la Festa Major, a la festa de Sant Anastasi.Però mai no ho havia fet com aquest any, mai no havia tingut l'honor d'obrir la festa amb el Pregó. Us en dono les gràcies a tots, a l'alcalde,l'amic Antoni Ciurana, en primer lloc, a tots els membres de l'Ajuntament i, en definitiva, a tots els ciutadans i les ciutadanes de LLeida.

Em permetreu que comenci el Pregó amb unes referències personals. L'atzar de la vida ha fet que Lleida sigui per a mi una mena de segona petita pàtria,en el sentit del lloc on s'ha nascut, on es té la familia i on es tenen molts amics.En moments molt difícils per a mi,Lleida em va oferir una mena de refugi acadèmic i professional que mai no agrairé prou.A començaments dels anys setanta vaig ser professor i director del que llavors començava a ser la Facultat de Dret de Lleida. Inicialment era l'extensió de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona a Lleida i ocupava l'esplèndida seu de l'Estudi General. En aquells dos o tres anys vaig treballar a Lleida, vaig tenir molts bons alumnes,vaig fer una pila d'amics i quan vaig acabar la meva feina ho vaig fer -- i us ho dic molt sincerament -- amb la consciència d'haver

contribuït a fer avançar allò que Lleida necessitava:una bona Facultat de Dret pròpia en una Universitat pròpia.

La segona referència personal és més íntima,però,precisament per això més delicada i més profunda.De Lleida és la meva dona, a Lleida hi tinc ara la part més important de la meva familia i una bona part dels meus millors amics. Es una familia i són uns amics que estimo molt, una familia i uns amics que m'han aportat una dimensió nova en els meus sentiments i,en definitiva, en la meva vida. Es gent oberta,alegre, treballadora, crítica,expansiva que sempre em desborda per una immensa capacitat de generar iniciatives , de sumar amistats, d'ampliar companyies i de superar les dificultats amb un constant exercici d'imaginació i de gust pel plaer compartit. Jo que ara em trobo exercint unes responsabilitats que acostumen a tenir molta càrrega protocolària i que t'obliguen a seguir molts cerimonials sovint em descobreixo a mi mateix,en plena cerimònia solemne, enyorant la tranquila simplicitat de les relacions amb la meva gent de Mollet i la meva gent de Lleida.

Per això vinc tan sovint a Lleida. Potser no m'hi haureu vist gaire perquè procuro venir discretament i sense massa soroll.Però m'agrada veure passar els reis des d'un balcó del carrer Major i que el Rei Blanc, el Ros o el Negre em llancin caramels amb una picada d'ulls , amb una guerxina, de complicitat.M'agrada celebrar-hi les festes tradicionals o

inventades,que organitzen sense parar la meva familia i els meus amics.I m'agrada trobar-me amb la colla lleidatana per anar junts a trepitjar la Vall de Boí o enfilar-nos pel Pirineu de Lleida.

No us dic tot això com una mena d'excusa per poder proclamar allò que a vegades es diu per quedar bé: que sóc un lleidatà més, un lleidatà de tota la vida, etc. No. No es això.Simplement sóc un ciutadà que se sent molt content de tenir vincles de familia i d'amistat a Lleida i que ho vol dir en veu alta, a Lleida precisament.

I dic a Lleida precisament i en el moment de fer el Pregó de la Festa Major perquè aquest és el sentit que jo hi dono a una Festa i a un Pregó. Quan es fa un discurs, sobretot si es considera que ha de ser solemne,es té tendència a fer grans frases i a parlar de categories generals, no de persones concretes.Sempre recordo una frase que li vaig sentir al cantant de rock Ramoncín contestant un periodista que li preguntava perquè se n'havia anat d'un miting :"Perquè el que parlava no parlava de mi". Tenia tota la raó del món. De què serveix escoltar un que et parla si no parla de tú, dels teus amics, dels teus sentiments,de les teves passions,de les teves alegries,de les teves tristeses,de les teves certeses o de les teves incerteses ? . Són aquests sentiments,aquestes passions, aquestes alegries, aquestes tristeses, aquestes certeses i aquestes incerteses les que donen sentit a totes

les activitats humanes. Què és,per exemple, una Festa Major sinó un moment de trobada, un moment en què el gust per trobar-se amb la gent que s'estima i compartir alegries permet superar el possible regust amarg d'altres coses o d'altres moments de la vida que no van tan bé? Quê és una Festa Major sinó un moment en que aquella paraula que tant es fa servir amb majúscula, aquella paraula que tantes coses promet com és la paraula "participació" adquireix el seu sentit més plè i més autèntic ?

En si mateixa, una Festa Major com la de Sant Anastasi es una festa d'entrada plena en la primavera,una manera de celebrar el final de l'hivern i de la boira,una manera de preparar els ànims per la pròxima collita i de conjurar els esperits perquè ens donin un cop de mà i n'assegurin per endavant l'èxit. Les festes majors eren majors,precisament,perquè eren uns moments excepcionals del cicle de cada any en què tot es concentrava per manifestar l'alegria de trobar-se amb els amics, de conviure amb la gent en unes èpoques en què la vida era dificil,la gent vivia més aïllada i les incerteses eren molt més grans.En les societats modernes tot això ha anat canviant i per això hi va haver alguns moments en què semblava que les Festes Majors perdien la importància d'abans. Si la gent ja es veia més, si hi havia ball cada diumenge, si hi havia més facilitats per traslladar-se, si el cinema i la televisió ens obrien horitzons més amplis, quina necessitat hi havia d'una Festa Major quan

l'any anava tan ple de festes menors ?

Però em sembla que la tendència ha canviat.I que precisament perquè les coses són diferents, perquè les possibilitats són més variades,perquè la vida és més trepidant,hem tornat a sentir la necessitat de fer una mena d'aturada general en el tragí d'una vida cada dia més agitada,en la que els dies passen a tota velocitat i en la que de manera sorprenent molts acabem descobrint que malgrat el cotxe, malgrat la televisió,malgrat les noves possibilitats de moure's i de viatjar,sentim la necessitat de retrobar les arrels,de retrobar el gust per l'alegria compartida i de mirar amb calma al voltant nostre per redescobrir tot allò que,inconscientment, anem perdent de vista.

Recordeu allò que canta Raimon en una de les seves cançons:"Qui perd els orígens perd la identitat".No perdre els orígens vol dir no perdre les arrels i la Festa Major, precisament perquè és la major, és una manera de regar les arrels o de retrobar-les si s'han perdut. En aquest sentit,la vostra Festa Major obre molts camins perquè totes les arrels -- i dic ben bé totes -- es retrobin. La Festa surt dels barris, ocupa la ciutat i torna als barris. A Lleida hi ha arrels molt diverses,perquè com totes les nostres ciutats s'ha format per capes successives de gent vinguda de moltes terres, algunes de prop, altres de més lluny. Aquí conviuen generacions diverses i arrels culturals diferents, que

s'integren si el marc és acollidor i si ningú no vol imposar res a ningú, o sigui,si la tolerància derrota la intolerància, si el pluralisme s'imposa a l'uniformisme i si la igualtat s'imposa a la desigualtat.I aquest també es un dels sentits de la Festa Major.

No és que em vulgui posar transcendent. Però si us parlo de tot això és perquè a tot el món vivim moments de canvi .I el canvi ens pot anar bé si el sabem controlar i impulsar i ens pot anar malament si se'ns escapa de les mans. El món que es va formar després de la II Guerra Mundial, ara farà uns cinquanta anys, era un món brutal,dividit en dos blocs antagònics, tancats,equilibrats pel terror nuclear, però també un món simple en que tot semblava clar: els uns en un costat,els altres en l'altre.Tot era blanc o negre i en aquell aparent equil.libri ens haviem pensat que els grans dimonis del passat ja havien estat vençuts. Durant aquests 50 anys a Europa no hi ha hagut guerres, cosa fins llavors insòlita, i les múltiples guerres d'un món explotat, d'un Tercer Món enfonsat en la misèria ens semblaven llunyanes, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres.Mentre a l'occident d'Europa es començava a construir una nova Europa unida, forta i pròspera, al nostre pais lluitavem per treure'ns de sobre la dictadura,per construir una democràcia sòlida que ens reconegués tots els drets perduts -- entre ells el de la nostra autonomía -- i ens permetés integrar-nos de ple dret en aquella Europa plena i rica.

Moltes d'aquelles esperances s'han acomplert i en podem estar ben orgullosos.Però el món de fa uns anys ha canviat de sobte i algunes de les velles seguretats i de les velles certeses s'han convertit en inseguretats i en incerteses. Ja no hi ha blocs antagònics a Europa i al món, però al centre i a l'est d'Europa hi ha sofriments ,conflictes i guerres terribles, com la de l'antiga Iugoslàvia.

No us dic tot això per espatllar-vos la Festa Major o per crear-vos mala consciència,sino per recordar-vos que res no està separat de res, que tot el que ens passa a nosaltres influeix sobre els altres i tot el que passa fòra ens influeix a nosaltres.Ja no hi ha espais tancats, ningú no pot creure que resoldrà els seus problemes o que culminarà les seves perspectives de millora tancat en el propi clos. Per dir-ho d'una altra manera: per sota de la superficie aparent les arrels de tots els pobles es troben i es barregen i avui ja no és possible destriar les unes de les altres. Hem de mantenir les nostres,però perdran la saba i al capdavall tota la seva vitalitat si pensem que les podem regar soles, al marge de les altres.O sigui que per mantenir amb força les nostres arrels no ens podem desentendre del que passa a la resta del món, ni de la guerra fratricida de l'antiga Iugoslàvia, ni de la fam a Somàlia,ni de la desesperança d'aquells, menys afortunats que nosaltres, que han de fugir de la misèria i busquen refugi a casa nostra, ni de la

construcció de la nova Europa unida,ni de la solidaritat entre tots nosaltres, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Afortunadament,la història de cada ciutat, de cada poble ,no s'acaba ni té un punt d'arribada fix. Mentre hi hagi desigualtats al món, mentre hi hagi discriminacions i injustícies per motius de raça, de creença o de sexe hi haurà d'haver gent que lluiti per superar-les.I aquesta també és una part de les nostres arrels, de la nostra identitat com a poble.

Potser algú em dirà que tot això no té gran cosa a veure amb la Festa Major ni amb el vell soldat romà Anastasi. Que la festa és la festa i prou romanços. Però us en he parlat precisament per això: perquè la festa és la festa i l'hem de viure com el que és: com una gran trobada col.lectiva, com una explosió de vida i com un crit d'esperança en el present i en el futur.

I que quedi ben clar que quan parlo d'esperança en el present i en el futur també parlo de la Unió Esportiva Lleida,un equip de primera que suposo que ben aviat veurem allí on li toca,o sigui a primera.

Moltes gràcies i bona Festa Major per tots.

Jordi Solé Tura

PREGO DE LA FESTA MAJOR DE

LLEIDA

7 de Maig de 1993

Amigues i amics de Lleida:

A Lleida hi vinc molt sovint i no és pas la primera vegada que assistiré a la Festa Major, a la festa de Sant Anastasi.Però mai no ho havia fet com aquest any, mai no havia tingut l'honor d'obrir la festa amb el Pregó. Us en dono les gràcies a tots, a l'alcalde,l'amic Antoni Ciurana, en primer lloc, a tots els membres de l'Ajuntament i, en definitiva, a tots els ciutadans i les ciutadanes de LLeida.

Em permetreu que comenci el Pregó amb unes referències personals. L'atzar de la vida ha fet que Lleida sigui per a mi una mena de segona petita pàtria,en el sentit del lloc on s'ha nascut, on es té la familia i on es tenen molts amics.En moments molt difícils per a mi,Lleida em va oferir una mena de refugi acadèmic i professional que mai no agrairé prou.A començaments dels anys setanta vaig ser professor i director del que llavors començava a ser la Facultat de Dret de Lleida. Inicialment era l'extensió de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona a Lleida i ocupava l'esplèndida seu de l'Estudi General. En aquells dos o tres anys vaig treballar a Lleida, vaig tenir molts bons alumnes,vaig fer una pila d'amics i quan vaig acabar la meva feina ho vaig fer -- i us ho dic molt sincerament -- amb la consciència d'haver

contribuït a fer avançar allò que Lleida necessitava:una bona Facultat de Dret pròpia en una Universitat pròpia.

La segona referència personal és més íntima,però,precisament per això més delicada i més profunda.De Lleida és la meva dona, a Lleida hi tinc ara la part més important de la meva familia i una bona part dels meus millors amics. Es una familia i són uns amics que estimo molt, una familia i uns amics que m'han aportat una dimensió nova en els meus sentiments i,en definitiva, en la meva vida. Es gent oberta,alegre, treballadora, crítica,expansiva que sempre em desborda per una immensa capacitat de generar iniciatives , de sumar amistats, d'ampliar companyies i de superar les dificultats amb un constant exercici d'imaginació i de gust pel plaer compartit. Jo que ara em trobo exercint unes responsabilitats que acostumen a tenir molta càrrega protocolària i que t'obliguen a seguir molts cerimonials sovint em descobreixo a mi mateix,en plena cerimònia solemne, enyorant la tranquila simplicitat de les relacions amb la meva gent de Mollet i la meva gent de Lleida.

Per això vinc tan sovint a Lleida. Potser no m'hi haureu vist gaire perquè procuro venir discretament i sense massa soroll.Però m'agrada veure passar els reis des d'un balcó del carrer Major i que el Rei Blanc, el Ros o el Negre em llancin caramels amb una picada d'ulls , amb una guerxina, de complicitat.M'agrada celebrar-hi les festes tradicionals o

inventades,que organitzen sense parar la meva familia i els meus amics.I m'agrada trobar-me amb la colla lleidatana per anar junts a trepitjar la Vall de Boí o enfilar-nos pel Pirineu de Lleida.

No us dic tot això com una mena d'excusa per poder proclamar allò que a vegades es diu per quedar bé: que sóc un lleidatà més, un lleidatà de tota la vida, etc. No. No es això.Simplement sóc un ciutadà que se sent molt content de tenir vincles de familia i d'amistat a Lleida i que ho vol dir en veu alta, a Lleida precisament.

I dic a Lleida precisament i en el moment de fer el Pregó de la Festa Major perquè aquest és el sentit que jo hi dono a una Festa i a un Pregó. Quan es fa un discurs, sobretot si es considera que ha de ser solemne,es té tendència a fer grans frases i a parlar de categories generals, no de persones concretes.Sempre recordo una frase que li vaig sentir al cantant de rock Ramoncín contestant un periodista que li preguntava perquè se n'havia anat d'un miting :"Perquè el que parlava no parlava de mi". Tenia tota la raó del món. De què serveix escoltar un que et parla si no parla de tú, dels teus amics, dels teus sentiments,de les teves passions,de les teves alegries,de les teves tristeses,de les teves certeses o de les teves incerteses ? . Són aquests sentiments,aquestes passions, aquestes alegries, aquestes tristeses, aquestes certeses i aquestes incerteses les que donen sentit a totes

les activitats humanes. Què és,per exemple, una Festa Major sinó un moment de trobada, un moment en què el gust per trobar-se amb la gent que s'estima i compartir alegries permet superar el possible regust amarg d'altres coses o d'altres moments de la vida que no van tan bé? Quê és una Festa Major sinó un moment en que aquella paraula que tant es fa servir amb majúscula, aquella paraula que tantes coses promet com és la paraula "participació" adquireix el seu sentit més plè i més autèntic ?

En si mateixa, una Festa Major com la de Sant Anastasi es una festa d'entrada plena en la primavera,una manera de celebrar el final de l'hivern i de la boira,una manera de preparar els ànims per la pròxima collita i de conjurar els esperits perquè ens donin un cop de mà i n'assegurin per endavant l'èxit. Les festes majors eren majors,precisament,perquè eren uns moments excepcionals del cicle de cada any en què tot es concentrava per manifestar l'alegria de trobar-se amb els amics, de conviure amb la gent en unes èpoques en què la vida era dificil,la gent vivia més aïllada i les incerteses eren molt més grans.En les societats modernes tot això ha anat canviant i per això hi va haver alguns moments en què semblava que les Festes Majors perdien la importància d'abans. Si la gent ja es veia més, si hi havia ball cada diumenge, si hi havia més facilitats per traslladar-se, si el cinema i la televisió ens obrien horitzons més amplis, quina necessitat hi havia d'una Festa Major quan

l'any anava tan ple de festes menors ?

Però em sembla que la tendència ha canviat.I que precisament perquè les coses són diferents, perquè les possibilitats són més variades,perquè la vida és més trepidant,hem tornat a sentir la necessitat de fer una mena d'aturada general en el tragí d'una vida cada dia més agitada,en la que els dies passen a tota velocitat i en la que de manera sorprenent molts acabem descobrint que malgrat el cotxe, malgrat la televisió,malgrat les noves possibilitats de moure's i de viatjar,sentim la necessitat de retrobar les arrels,de retrobar el gust per l'alegria compartida i de mirar amb calma al voltant nostre per redescobrir tot allò que,inconscientment, anem perdent de vista.

Recordeu allò que canta Raimon en una de les seves cançons:"Qui perd els origens perd la identitat".No perdre els origens vol dir no perdre les arrels i la Festa Major, precisament perquè és la major, és una manera de regar les arrels o de retrobar-les si s'han perdut. En aquest sentit,la vostra Festa Major obre molts camins perquè totes les arrels -- i dic ben bé totes -- es retrobin. La Festa surt dels barris, ocupa la ciutat i torna als barris. A Lleida hi ha arrels molt diverses,perquè com totes les nostres ciutats s'ha format per capes successives de gent vinguda de moltes terres, algunes de prop, altres de més lluny. Aquí conviuen generacions diverses i arrels culturals diferents, que

s'integren si el marc és acollidor i si ningú no vol imposar res a ningú, o sigui,si la tolerància derrota la intolerància, si el pluralisme s'imposa a l'uniformisme i si la igualtat s'imposa a la desigualtat.I aquest també es un dels sentits de la Festa Major.

No és que em vulgui posar transcendent. Però si us parlo de tot això és perquè a tot el món vivim moments de canvi .I el canvi ens pot anar bé si el sabem controlar i impulsar i ens pot anar malament si se'ns escapa de les mans. El món que es va formar després de la II Guerra Mundial, ara farà uns cinquanta anys, era un món brutal,dividit en dos blocs antagònics, tancats,equilibrats pel terror nuclear, però també un món simple en que tot semblava clar: els uns en un costat,els altres en l'altre.Tot era blanc o negre i en aquell aparent equil.libri ens haviem pensat que els grans dimonis del passat ja havien estat vençuts. Durant aquests 50 anys a Europa no hi ha hagut guerres, cosa fins llavors insòlita, i les múltiples guerres d'un món explotat, d'un Tercer Món enfonsat en la misèria ens semblaven llunyanes, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres.Mentre a l'occident d'Europa es començava a construir una nova Europa unida, forta i pròspera, al nostre pais lluitavem per treure'ns de sobre la dictadura,per construir una democràcia sòlida que ens reconeguès tots els drets perduts -- entre ells el de la nostra autonomía -- i ens permetés integrar-nos de ple dret en aquella Europa plena i rica.

Moltes d'aquelles esperances s'han acomplert i en podem estar ben orgullosos.Però el món de fa uns anys ha canviat de sobte i algunes de les velles seguretats i de les velles certeses s'han convertit en inseguretats i en incerteses. Ja no hi ha blocs antagònics a Europa i al món, però al centre i a l'est d'Europa hi ha sofriments ,conflictes i guerres terribles, com la de l'antiga Iugoslàvia.

No us dic tot això per espatllar-vos la Festa Major o per crear-vos mala consciència,sino per recordar-vos que res no està separat de res, que tot el que ens passa a nosaltres influeix sobre els altres i tot el que passa fòra ens influeix a nosaltres.Ja no hi ha espais tancats, ningú no pot creure que resoldrà els seus problemes o que culminarà les seves perspectives de millora tancat en el propi clos. Per dir-ho d'una altra manera: per sota de la superficie aparent les arrels de tots els pobles es troben i es barregen i avui ja no és possible destriar les unes de les altres. Hem de mantenir les nostres,però perdran la saba i al capdavall tota la seva vitalitat si pensem que les podem regar soles, al marge de les altres.O sigui que per mantenir amb força les nostres arrels no ens podem desentendre del que passa a la resta del món, ni de la guerra fratricida de l'antiga Iugoslàvia, ni de la fam a Somàlia,ni de la desesperança d'aquells, menys afortunats que nosaltres, que han de fugir de la misèria i busquen refugi a casa nostra, ni de la

construcció de la nova Europa unida,ni de la solidaritat entre tots nosaltres, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Afortunadament,la història de cada ciutat, de cada poble ,no s'acaba ni té un punt d'arribada fix. Mentre hi hagi desigualtats al món, mentre hi hagi discriminacions i injustícies per motius de raça, de creença o de sexe hi haurà d'haver gent que lluiti per superar-les.I aquesta també és una part de les nostres arrels, de la nostra identitat com a poble.

Potser algú em dirà que tot això no té gran cosa a veure amb la Festa Major ni amb el vell soldat romà Anastasi. Que la festa és la festa i prou romanços. Però us en he parlat precisament per això: perquè la festa és la festa i l'hem de viure com el que és: com una gran trobada col.lectiva, com una explosió de vida i com un crit d'esperança en el present i en el futur.

I que quedi ben clar que quan parlo d'esperança en el present i en el futur també parlo de la Unió Esportiva Lleida,un equip de primera que suposo que ben aviat veurem allí on li toca,o sigui a primera.

Moltes gràcies i bona Festa Major per tots.